

עפ"ת 48544/08/19 - מדינת ישראל נגד סלימאן סבחה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 48544-08-19 מדינת ישראל נ' סבחה
תיק חיצוני: 343223/2018

כבוד השופט מאזן דאוד	בפני
מדינת ישראל	מערערת
	נגד
סלימאן סבחה	משיב

פסק דין

כללי

1. לפני ערעור על קולת העונש שגזר ביהמ"ש קמא (פל"א 6976-07-18 מתאריך 07.07.19, כב' השופט יעקב בכר).

2. לבית משפט השלום לתעבורה הוגש כתב אישום נגד המערער, המייחס לו עבירות של נהיגה בפסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"); נהיגה לאחר שתוקף רישיון הנהיגה פקע מעל 12 חודשים עבירה לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה; נהיגה ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2'א' לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; נהיגה ברכב ללא רישיון רכב, עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה.

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 30.07.2018 נהג המערער, בשעות אחר הצהריים, ברכב משא אחד תוצרת מיצובישי מ.ר. 2731102 בכפר מר ונעצר לבדיקה ע"י שוטרים, וזאת כאשר הוא פסול מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה בעקבות הרשעתו הקודמת בתיק תעבורה מס' 4588-10-15 מיום 22.10.2017 למשך 5 שנים בנוכחותו והפקיד רישיון הנהיגה במזכירות ביום 22.10.2017 (להלן: "התיק הראשון"). בנוסף, נטען כי רישונו של המשיב פקע כבר ביום 15.09.1986.

ההליך בבית משפט קמא;

4. ביום 19.02.19 הורשע המערער על פי הודאתו בבית משפט השלום לתעבורה בעבירות שיוחסו לו .
5. מהתסקיר שהוגש לבית המשפט קמא עלתה, בקצרה, התמונה הבאה: המשיב הינו בן 64, נשוי ואב ל-7 ילדים בגילאים 41-29 שנים, עובד בעבודות מזדמנות בבניין. המערער מגדל מזה מספר שנים שלושת נכדיו, שנולדו מנישואי בנו הבכור, לאחר גירושי ההורים, עברו להתגורר אצלו והוא אחראי לגידולם וסיפוק צרכיהם ללא סיוע מטעם ההורים. לחובת המשיב עבר פלילי הכולל עבירות שימוש במסמך מזויף, התחזות לאדם אחר, הפרעה לשוטר ובמישור התעבורתי לחובתו 31 הרשעות קודמות ובמסגרת הרשעתו האחרונה מיום 22.10.2017 הוטלו עליו 6 חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות ומאסר על תנאי בן 8 חודשים שהנו בר הפעלה, כן נפסל הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים ונפסל הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.
6. עוד עולה מהתסקיר שהמשיב קיבל אחריות על ביצוען של העבירות בהן הורשע והביע צער וחרטה על התנהגותו. המשיב, הביע חשש ששליחתו לריצוי מאסר והיעדרותו מהמסגרת המשפטית עלולה לפגוע בשלושת נכדיו שמשמש עבורם דמות הורית בלעדית.
7. בהקשר לעבירות תעבורה- שירות המבחן התרשם שהמערער במצבי תסכול וחוסר אונים הוא מתקשה לווסת את התנהגותו ומגיב באימפולסיביות ללא הפעלת שיקול דעת וללא הפנמת השלכות התנהגותו על סביבתו. להערכת שירות המבחן, גילו המבוגר, לקיחת אחריות על התנהגותו הפסולה, נסיבותיו האישיות והנזק שעלול להיגרם לנכדים שבמשמרתו, מעלים שיש צורך במקרה מורכב זה, לשקול ענישה שתכלול מרכיבים הרתעתיים, שלהערכתם, יש בהם כדי להפחית את הסיכון להישנות ביצוע העבירה. לכן, המליץ שירות המבחן על הארכת המאסר המותנה בן 8 חודשים מהתיק הראשון; וכן על הטלת של"צ בהיקף של 160 שעות.
8. במסגרת גזר דינו של בית המשפט קמא לא נקבע מתחם עונש הולם את העבירות שהורשע בהן המערער; יחד עם זאת, ביהמ"ש היה ער לעברו הפלילי של המשיב, למאסר על תנאי **מהתיק הראשון** שהינו למשך 8 חודשים ולהמלצת שירות המבחן להאריך את המאסר המותנה, ודן ישירות באפשרות בהארכת המאסר המותנה והגיע למסקנה נוכח הנזק שעלול להיגרם למערער ובני משפחתו, כי יהא נכון להאריך את התנאי לתקופה נוספת של שנתיים.
9. בית משפט קמא אימץ, כאמור לעיל, את המלצת שירות המבחן והורה בגזר הדין על הארכת עונש המאסר על תנאי בן ה- 8 חודשים, שהושת על המשיב **בתיק הראשון** בית המשפט לתעבורה (תיק מספר 4588-10-15) בשנתיים נוספות, וכן הורה בבית משפט קמא על פסילה בפועל של המשיב

מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים והפעלת עונש פסילה על תנאי בתיק הראשון למשך 3 חודשים לריצוי באופן מצטבר, כך סך הכל פסילה בפועל למשך 15 חודשים באופן מצטבר לפסילה שהוא מרצה כעת מהתיק הראשון. בנוסף, פסילה על תנאי למשך 6 חודשים למשך שלוש שנים וקנס בסך ₪ 4,000 והטיל צו של"צ בהיקף של 160 שעות.

טיעוני הצדדים;

10. לטענת המערערת, טעה בית המשפט קמא בגזר דינו, משלא גזר על המשיב עונש של מאסר בפועל בגין העבירות מושא כתב האישום. עוד סבורה המערערת כי, טעה בית משפט קמא בגזר דינו, משנמנע מלהפעיל את תקופת המאסר על תנאי שאורכה 8 חודשים, שהוטלה על המערער בתיק ראשון, וחלף זאת קבע, כי המאסר המותנה יוארך בשנתיים נוספות.

11. המערערת טוענת, כי טעה בית המשפט קמא עת שגזר על המשיב עונש שאינו תואם את חומרת העבירה והסיכון הממשי הטמון בה ומטעימה, כי הדברים מקבלים משנה תוקף בהיות המשיב אשר לא חדל מלנהוג בהיותו פסול, חרף תקופות מאסר שריצה בעבודות שירות בעבר וחרף קיומו של מאסר על תנאי שעמד לחובתו. המערערת מוסיפה וטוענת, כי העונש שגזר בית המשפט קמא מעביר מסר סלחני כלפי המשיב כשהפר פעם אחר פעם, את הוראות החוק. עוד טענה המערערת שהפעלת המאסר המותנית תהיה באופן מצטבר בהעדר נימוקים מיוחדים ועל כן יש להשית מאסר בפועל ארוך ולהפעיל את המאסר על תנאי באופן מצטבר.

12. באשר לרכיב הפסילה, טענה המערערת, כי לא התקיימו נסיבות מיוחדות המצדיקות את הסטייה לקולה מהוראות סעי' 40א(א)(1) לפקודה בעניין הפסילה למשך 10 שנים ולא היה כל מקום שבית המשפט ישית עונש פסילה של 12 חודשים בלבד, ללא נימוקים מיוחדים.

13. מנגד, טען ב"כ המשיב שלא בכדי בחר ביהמ"ש קמא לאמץ את האפיק שיקומי. מדובר במשיב עם רקע משפחתי מורכב ולא פשוט - מגדל את נכדיו ומשמש עבורם המשענת היחידה. עוד הפנה ב"כ המשיב לנטילת האחריות מצד המשיב להבעת הצער ולעריכת חשבון הנפש מצדו. עוד נטען כי בנסיבות בהן בית המשפט אימץ את המלצות שירות המבחן, אין עילה להתערב בגזר הדין.

דין והכרעה ;

14. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור; לאחר שבחנתי לעומק את פסק דינו של בית המשפט קמא, על לבטוי והיסוסיו; לאחר שהאזנתי רוב קשב לטענות הצדדים כפי שאלו הובאו בדיון שהתקיים בפניי; הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הערעור להתקבל.

15. אכן, מושכלות ראשונים הם כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהטילה הערכאה הדיונית, אלא אך במקרים חריגים בהם גזר הדין סוטה באורח קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת, ובמקרים בהם נפלה טעות בולטת בגזר דינו של המערער (ע"פ 8823/12 **דור שבתאי נ' מדינת ישראל**, פסקה 37 לפסק הדין (1.7.14)); ע"פ 8815/14 **פלונני נ' מדינת ישראל**, פסקה 17 לפסק הדין (19.4.15)). לאחר שנשקלו הנסיבות בכללותן, בראי הפסיקה הקיימת, באתי לכלל מסקנה כי המקרה דנא נופל לגדרם של המקרים חריגים המצריכים את התערבותה של ערכאת הערעור.

16. כאמור, לבטיו של בית המשפט קמא נהירים לי ועמדו לנגד עיניי (כאשר נקט בבטיו "**בהיסוס רב**"). לא נעלמו מעיניי שיקוליו, היסוסיו ושקלוליו של בית משפט קמא (על אף שלא פורטו בהרחבה), כמו גם מידת החסד בה בחר לילך בסופו של יום. יחד עם זאת, לאחר שקילת מכלול הנסיבות בתיק, הגעתי לכלל מסקנה, כי הפן הציבורי חייב, זו הפעם, לגבור על הפן האישי האינדיבידואלי, וזאת נוכח התנהגותו החמורה במידה יוצאת דופן של המשיב.

17. המערער הורשע, כאמור, בפני בית משפט קמא בעבירות, שעניינן נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ברכב ללא ביטוח. אין צורך להכביר במילים באשר לחומרת העבירות שבפנינו המגלמות בחובן סיכון פוטנציאלי לכלל המשתמשים בדרך, כמו גם זלזול במערכת החוק והמשפט במדינת ישראל. להמחשת האמור לעיל יפים הדברים הבאים, כפי שנאמרו ברע"פ 3878/05 **יעקב בנגוזי נ' מדינת ישראל** (26.05.2005):

"העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רשיון טומנת בחובה סיכונים רבים לבטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט. עניינו של המבקש חמור פי כמה, נוכח העובדה שנהיגתו במצב של פסילת רשיונו נעשתה בעת שהיה תלוי נגדו מאסר על תנאי של 12 חודשים בגין עבירה קודמת של נהיגה בזמן פסילת רשיון. בנסיבות אלה, אין צורך בחיזוק נוסף למסקנה המתבקשת כי מדובר במערער המזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט, ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומו של בני הציבור."

18. כמו כן נקבע ע"י כב' השופט רובינשטיין, כי "**עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רשיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת [...]. ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור"** (רע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל (לא פורסם) פסקה ז).

עוד נקבע, מפי כב' השופט לוי ברע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' אבו-לבן** (פסקה 5) כי: "**נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצוים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי**

19. הענישה המקובלת לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, חייבת לבטא את משקלם של הערכים המוגנים שהופרו; כן להעביר מסר תקיף ומרתיע מפני ביצועה. מכאן, ובמספר הזדמנויות ביהמ"ש העליון אישר מתחם עונש הכולל בתוכו מאסר בפועל, וגם הטלת מאסר בפועל לתקופה משמעותית (רע"פ 8013/13 **אמיר מסעוד נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (18.12.13); רע"פ 7982/13 **עדיאל שגן נ' מדינת ישראל** (6.1.14); רע"פ 5464/16 **דימטרי לייזרוביץ נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (12.7.16); רע"פ 7612/13 **שמעון אמסלם נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (18.3.14) (להלן "**פרשת אמסלם**").

20. מעיון בפסיקה, עולה כי מרבית המקרים שבהם ביהמ"ש גזר על מערער ריצוי מאסר בפועל בשל ביצוע העבירה של נהיגה בזמן פסילה עם עבירות נלוות, דובר בנאשמים בעלי עבר תעבורתי, אשר לחובתם מאסרים מותנים. נסיבות אלו, עבר תעבורתי וגם מאסר מותנה, הצדיקו ענישה הכוללת גם מאסר בפועל אף לתקופות ממושכות (פרשת **אמסלם**, פסקה (9); רע"פ 5638/13 **נכפולגר נ' מדינת ישראל** (15.1.2014); רע"פ 321/14 **סלאמה נ' מדינת ישראל** (26.01.2014); רע"פ 10424/06 **לודוויה נ' מדינת ישראל** (22.2.07)).

21. המלצת שירות המבחן נועדה לסייע לבית המשפט, אך הוא איננו מחויב לה. בגזירת דינו של נאשם, שוקל בית המשפט שיקולי ענישה רחבים מאלו של שירות המבחן, ושיקול הדעת הסופי לעניין גזירת העונש נתון לבית המשפט (ראו, למשל, ע"פ 9598/16 **קטיש נ' מדינת ישראל**, פסקה 14 (13.7.2017); רע"פ 6464/18 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (14.10.2018)).

22. בהעדר הליך שיקום שהמשיב החל או אמור להתחיל, בצד העובדה כי זוהי הרשעתו השלישית של המבקש בעבירה שעניינה נהיגה בזמן פסילה, וכי הוא נהג בכלי רכב שהוא אינו מוכשר לתפעלו, מעידה על התנהלות חסרת רסן, ועל חוסר אכפתיות לשלומם ובטחונם של המשתמשים בדרך, לרבות בטחונו שלו עצמו. יש לציין כי בגין הרשעתו האחרונה ריצה המערער מאסר בפועל משך 6 חודשים בעבודות שירות והוטל עליו מאסר מותנה בן 8 חודשים. בנוהגו, שוב, בזמן פסילה, ביטא המערער כי אין עליו מורא הדין ומורא בית המשפט, ואת יחסו המזלזל לשלום הציבור.

23. כאמור לעיל, תסקיר שירות המבחן משמש כלי עזר חשוב בידי בית המשפט ומסייע לו לעמוד על נסיבותיו האישיות של הנאשם ועל סיכויי שיקומו. עם זאת, בפסיקה נקבע כי תסקיר שירות המבחן איננו מחייב את בית המשפט, אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מאלו אותם בוחן שירות המבחן. במקרנו נוכח חומרת מעשי המשיב אשר ריצה בעבר עבודת שירות וחרף עונת המאסר המותנה שמרחת מעל ראשו, בחר במודע לחזור ולבצע את העבירה, בענייננו, סבורני שראוי היה להטיל על המשיב עונש מאסר לריצוי בפועל למשך תקופה קצרה. בנסיבות אלו, לא ניתן כלל להאריך את המאסר המותנה.

24. סעיף 56(א) לחוק העונשין, מאפשר את הארכת המאסר המותנה וקובע: **"בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי."**

בעניינו, נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי, בר הפעלה, של 8 חודשים אשר ניתן בנוכחותו, בתיק הראשון 4588-10-15 שניתן ביום 22.10.17. מאסר מותנה אמור לשמש כלי הרתעה מרכזי מפני ביצוע עבירות נוספות כלפי מי שעבר עבירות בעבר. לפיכך, הארכתו של מאסר מותנה או חידושו אמורים להיעשות במקרים חריגים וייחודיים ומנימוקים מיוחדים שיירשמו.

ברע"פ 7391/08 **מחאג'נה נ. מדינת ישראל** (מיום 10.7.08) נפסק מפי כב' השופטת א. פרוקצ'יה כי:

"שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בהארכת עונש מאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה. עצם אורכו של עונש המאסר על תנאי שהוטל בגין הליך קודם אינו טעם מיוחד להארכתו..."

25. השיקולים שהובאו במסגרת תסקיר שירות המבחן אין בהם כדי להוות נימוקים מיוחדים המצדיקים הימנעות מהטלת מאסר בגין עבירות חמורות שביצע המשיב. במקרה הנדון נראה כי העונש אשר הוטל על המבקש, בבית משפט קמא, נוטה לקולה לאור חומרת העבירות ועברו הפלילי המכביד, ובכל אופן לא ראוי להימנע מהטלת עונש המאסר על תנאי במקרה הנדון, ולאור זאת לא ניתן להימנע מהפעלת עונש המאסר על תנאי הרובץ לפתחו של המבקש מהתיק הקודם (ראו סעיף 56 לחוק העונשין, תשל"ז-1977).

תכלית התסקיר הינו מניעת ניתוק המשיב ממסגרת המשפחה כדי שימשיך וישמש כמשענת לנכדיו, גם שליחתו למאסר שירוצה בעבודת שירות חלף מאסר בפועל, לא תנתק את המשיב מהמסגרת המשפחתית ותאפשר למערער להמשיך לטפל בנכדיו מחד ותעביר מסר מרתיע כלפי המערער שכיבוד החוק אינו נר לרגליו. לא ייגרם נזק משמעותי, כדרישת החוק, במידה והמאסר ירוצה בעבודות שירות ובאיזון, הזה ניתן לקיים שתי התכליות יחדיו.

26. סעיף 58 לחוק העונשין מורה, כי ככלל עונש מותנה יופעל במצטבר לעונש נוסף, **"זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות"**. ברירת מחדל זו שקבע המחוקק מקורה בהבנה, כי אלמלא האמור יאבד העונש המותנה ממשמעותו, והדבר יפגע באפקט ההרתעתי הגלום בהטלת מאסר על תנאי. נסיבותיו של המשיב, היותו המשענת של הנכדים, גילו ושאר נסיבותיו, מלמדים כי אלו טעמים המצדיקים בנסיבות העניין הפעלת המאסר המותנה באופן חופף.

28. בחרתי סופו של יום לא למצות מלוא חומרת הדין בעת קבלת הערעור, על מנת שהפער בענישה, יהיה מתון ומדורג, חרף המסקנה שיש לשלוח את המשיב למאסר וזאת מטעמי הוגנות כלפי המשיב. ברע"פ 6163/07 **חדורה נ' מדינת ישראל** (22.5.2008):

"ככלל, מן הראוי שהעונש המוטל על ידי ערכאת ערעור לא יחרוג באורח מופרז מזה שהוטל על ידי הערכאה הדיונית מטעמי הוגנות כלפי המערער (השוו: ע"פ 3642/06 כהנים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2006); רע"פ 4123/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2007)). ואולם, עיקרון זה ראוי לאיזון אל מול שיקולים ואינטרסים אחרים העומדים בבסיס הענישה הפלילית, ובעיקר כי על העונש להלום את המעשה שבגיניו הוא מוטל ולהתאים להנחיות ההלכה הפסוקה בדבר רמת הענישה הראויה."

בשל הנסיבות המיוחדות בחרתי ששיקולי החמלה והחסד והשיקום שפורטו בתסקיר, כמפורט לעיל, הביאוני שדרך הפעלת המאסר תהיה בעבודות שירות, ובאותה מידה גם להפעלת המאסר המותנה באופן חופף.

27. באשר לרכיב הפסילה בפועל הסטייה מפסילת המינימום הקבועה בסע' 40א(א) לפקודה. אמנם בסע' 40א(ג)(1) ניתן לביהמ"ש ש"ד לסטות לקולא מעונש זה, אך כל זאת בהתקיים שני תנאים מצטברים. הראשון, קיום נסיבות מיוחדות שיפורשו בפסה"ד; והשני, שביהמ"ש שוכנע כי אין בהמשך הנהיגה על ידי הנאשם משום סכנה לציבור.

28. אף אחד מהתנאים אינו מתקיים בעניינו של משיב זה, ומכאן נכון לקבל גם בהקשר זה את עמדת המערערת. יש להדגיש כי סמכות זו מוגבלת, והפעלתה טעונה נימוקים משכנעים תוך עמידה בשני התנאים, אחרת הדבר יביא לריקון סעיף זה, התכליות שביסודו והעונש שבצדו מכל תוכן, ואף יהפוך את הוראת המחוקק לאות מתה (עפ"ת (מחוזי-חיפה) 29969-03-19 **מדינת ישראל נ' אבו דעוף**, פס' 22 (4.4.19)).

29. במקרה דנן, נראה כי עסקינן במקרה מובהק להחלת הכלל. מעיון מעמיק בתיק קמא לא מצאתי אף נסיבה, לא כל שכן מיוחדת, שיכולה לבסס, ולו בדוחק, את מסקנתו של ביהמ"ש קמא. מדובר במשיב שהמשך נהיגתו מהווה סכנה לשלום הציבור ובעניינו לא מתקיימת אף נסיבה מיוחדת שמצדיקה הטלת עונש פסילה נמוך מהקבוע בהוראות החוק. על כן יש לקבל את הערעור בנקודה זו ולהפעיל עונש פסילה בן 10 שנים.

30. לאור האמור לעיל, הערעור מתקבל באופן הבא:

1. דן את המשיב למאסר בפועל למשך 9 חודשים.

2. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה של 8 חודשים למשך 3 שנים כפי שהוטל על הנאשם בתיק הראשון באופן חופף במלואו, כך שירצה 9 חודשי מאסר בפועל.

3. מורה כי המאסר בפועל שהושת על המערער (החופף למאסר המותנה שהופעל) ירצה בעבודות שירות. כפי המלצת הממונה על עבודות השירות, המערער ירצה את עונש המאסר שהוטל עליו בעבודות שירות במשטרת עכו החל מיום 2.1.20, וזאת בהתאם למגבלות המפורטות בסעי' 4 לחוות דעת הממונה. על המערער להתייצב ביחידת עבודות השירות במפקדת מחוז צפון, רחוב הציונות 14, טבריה במועד הנ"ל בשעה 8:00 לתחילת ריצוי עונשו.

3. עונש הפסילה שבפועל הקיים בגזר הדין של בית משפט קמא, יהיה 10 שנים, ויופעל באופן חופף לכל עונש פסילה שמרצה כעת המשיב.

4. יתר מרכיבי גזר הדין האחרים יישארו על מכונם.

ניתן היום, י"ח כסלו תש"פ, 16 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.